

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1942	Μεγάλη Πέμπτη πρωὶ 28 Ἀπριλίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ ἀγωνία τοῦ Χριστοῦ

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, κήρυγμα. Ὅλα ὅσα συνέβησαν κατὰ τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶνε σημαντικά. Ἄς στρέψουμε τώρα ἰδιαίτερως τὴν προσοχή μας στὴν τελευταία του ἀγρυπνία. Εἶνε αὐτὴ ποὺ ἔκανε τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Πέμπτης.

Μετὰ τὴν τέλεσι τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου ὁ Κύριος ἀπήλυθε στὸς μαθητὰς του τὴν ἀποχαιρετιστήρια ὁμιλία του καὶ τοὺς συνέστησε πρὸ παντὸς νὰ ἔχουν μεταξύ τους ἀγάπη καὶ ἐνότητα. Ὅταν τελείωσε ἦταν μεσάνυχτα. «Ἄγωνμεν ἐντεῦθεν», εἶπε, ἄς ἀναχωρήσουμε ἀπὸ ἐδῶ (Ἰω. 14,31). Βγῆκαν ἔξω καὶ βάδισαν, ἐνῶ στὸν οὐρανὸ ἔλαμπε ἡ πανσέληνος. Πέρασαν τὸν χείμαρρο τῶν Κέδρων καὶ ἔφθασαν σὲ μία τοποθεσία ἀγαπητὴ στὸν Κύριο, στὸν κῆπο τῆς **Γεθσημανῆ**, στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν. Ἡ ἑβραϊκὴ λέξι *Γεθσημανῆ* στα ἑλληνικὰ σημαίνει «ἐλαιοτριβεῖο»· ὑπῆρχαν ἐκεῖ ἐλιές καὶ λένε, ὅτι καὶ μέχρι σήμερα σώζονται ὀκτῶ ἀπὸ τὰ δέντρα ἐκεῖνα.

Ὁ Χριστὸς ἄφησε τοὺς ὀκτῶ μαθητὰς στὴν ἀρχὴ τοῦ κήπου, πῆρε τοὺς ἄλλους τρεῖς (Ἰωάννη, Ἰάκωβο καὶ Πέτρο), προχώρησε βαθύτερα καὶ τοὺς εἶπε· «*Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου· μείνετε ἐδῶ καὶ ἀγρυπνεῖτε μαζί μου*». Ἐπειτα προχώρησε μόνος του ἀκόμη πιὸ μέσα, γονάτισε καὶ μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ ἔκανε μιὰ **προσευχὴ** λέγοντας· «*Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλην οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ*» (Ματθ. 26,38-39). Γυρίζει στοὺς τρεῖς μαθητὰς, τοὺς βρίσκει νὰ κοιμοῦνται καὶ λέει· «*Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε...*» (ἔ.ἀ. 26,41). Καὶ ἐνῶ οἱ μαθηταὶ κοιμοῦνται, πηγαίνει γιὰ δευτέρη καὶ γιὰ τρίτη φορὰ καὶ λέει πάλι τὴν ἴδια ἐναγώνια προσευχή. Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ ὁ ἰδρώτας ποὺ τὸν ἔλουζε ἔσταζε στὴ γῆ «*ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος*», πηκτὲς σταλαγματιὰς αἵμα (Λουκ. 22,44). Τέλος ἔρχεται στοὺς μα-

θητὰς καὶ τοὺς λέει· Ἔρχονται νὰ μὲ συλλάβουν· «*κοιμᾶστε τὸ λοιπόν! νά, ἔφτασε ἡ ὥρα...*, πλησίασε *ὁ παραδιδούς με*» (Ματθ. 26,45-46).

Αὐτὴ εἶνε ἡ συγκλονιστικὴ ὥρα, ἡ ὥρα ποὺ **ὁ Χριστὸς περιῆλθε σὲ ἀγωνία**.

Τί εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἡ **ἀγωνία**; Γνωρίζουμε· εἶνε μία ταραγμένη κατάστασι ποὺ καταλαμβάνει τὴν ψυχὴ ὅταν κανεὶς βρεθῆ σὲ κίνδυνο.

Ὁ ἄνθρωπος, ἐνῶ εἶνε ἤρεμος, ξαφνικὰ τὸν πιάνει φόβος καὶ τρόμος γιὰ διαφόρους λόγους· πολλὰ **εἶδη ἀγωνίας** ὑπάρχουν. Ἀγωνιᾷ π.χ. ὁ **μαθητὴς** ποὺ δίνει ἐξετάσεις, μήπως δὲν ἐπιτύχη. Ἀγωνιᾷ ὁ **ἀθλητὴς** ποὺ μετέχει σὲ ἀγῶνες, μήπως νικηθῆ. Ἀγωνιᾷ ὁ **ναύτης** μέσα στὸ ἄγριο πέλαγος, μήπως τὸ σκάφος καταποντισθῆ. Ἀγωνιᾷ ὁ **ἀσθενὴς** ποὺ πρόκειται νὰ ὑποβληθῆ σὲ δύσκολη ἐγχείρησι. Ἀγωνιᾷ πρὸ παντὸς ὁ **ἐτοιμοθάνατος**, ποὺ βλέπει ὅτι φεύγει ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμον. «*Ὅϊμοι, οἷον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος!*...», ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας (νεκρῶσ. ἰδιόμελ.). Νά τί θὰ πῆ ἀγωνία.

Γεννᾶται ὅμως τὸ ἐρώτημα. Καλὰ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἀγωνιοῦμε· **ὁ Χριστὸς, ποὺ εἶνε Θεός, πῶς κατελήφθη ἀπὸ ἀγωνία**; Σκανδαλίζονται μερικοί, ποὺ δὲν ἐμβαθύνουν στὸ μυστήριον τοῦ Θεανθρωπίνου προσώπου. Φοβήθηκε λοιπὸν τὸ θάνατο; λένε. Μὰ ἐκεῖνος δὲν εἶνε ποὺ εἶπε «*Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεννόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι*»; (Ματθ. 10,28). Ἐκεῖνος δὲν εἶνε ποὺ ἐπέπληξε τοὺς μαθητὰς λέγοντας· «*Ἐγὼ εἶμι· μὴ φοβεῖσθε*»; (ἔ.ἀ. 14,27. Μάρκ. 6,50. Ἰω. 6,20). Ἐκεῖνος δὲν εἶνε ποὺ ἐνέπνευσε ἡρωισμό καὶ ἀνδρεία σὲ μυριάδες μάρτυρες, ὄχι μόνο ἄντρες ἀλλὰ καὶ γυναῖκες καὶ νεάνιδες καὶ μικρὰ ἀκόμη παιδιὰ, καὶ ἀψήφησαν τὰ βασανιστήρια καὶ τὸ θάνατο; Πῶς λοιπὸν τώρα κατελήφθη ἀπὸ ἀγωνία;

Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε; Ἡ ἀγωνία τοῦ Χριστοῦ κρύβει **μεγάλον μυστήριον**. Ὁ Χριστὸς εἶνε ἀναμάρτητος. Ἄλλ' ἐνῶ εἶνε ἀναμάρτη-

τος, μέσα στη Γεθσημανή και ιδίως επάνω στο σταυρό γίνεται αντιπρόσωπος όλης της αμαρτωλής ανθρωπότητας· έρχεται σέ επαφή με την αμαρτία, κάτι τελείως ξένο γι' αυτόν· και, για να λυτρωθούμε έμεϊς, έρχεται **να φορτωθῆ αὐτὸς τὶς ἀμαρτίες ὄλων μας**· εἶνε «ὁ αἱρῶν τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου» (ΐω. 1,29). Νά λοιπὸν γιατί ἀγωνιᾷ. Ὑποτάσσεται ὁμως ἀμέσως στὸ θέλημα τοῦ οὐρανίου Πατρὸς καὶ λέει «Πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σὺ» (Ματθ. 26,39).

* * *

Κ' έμεϊς, ἀγαπητοί μου; Ἄς μείνουμε κοντά του, **ἄς τὸν συνοδεύσουμε**. Μερικοὶ εὐχαριστοῦνται, ὅπως τότε στὴ Γαλιλαία, ν' ἀκοῦνε τὰ γλυκά του λόγια, τὴν ὠραία του διδασκαλία, νὰ διαβάζουν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἄλλα θρησκευτικὰ ἢ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, νὰ βλέπουν καὶ ν' ἀκοῦνε θαύματα, νὰ τὸν συνοδεύουν μὲ μυστικισμὸ μέχρι τὸ Θαβῶρ καὶ νὰ λένε «Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι» (Ματθ. 17,4). Ἄλλ' ἐὰν εἶσαι Χριστιανός, πρέπει νὰ περάσης τὸ χεῖμαρρο τῶν Κέδρων καὶ **νὰ μπῆς στὴ Γεθσημανή μὲ ἐναγώνια προσευχή**, νὰ φθάσης μέχρι σταυροῦ!

Οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἔχουμε ἀγωνία. Ὁχι ἀγωνία καταθλιπτική, ὅπως ὁ κόσμος, ἀλλὰ μία **ἀγία ἀνησυχία**, ἕναν ἅγιο φόβο, ποὺ δυστυχῶς σήμερα σπανίζει. Ὅλοι πρέπει νὰ ἀγωνιοῦμε, καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν εὐθύνες γιὰ ψυχές ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ αὐτούς· νὰ ἀγωνιοῦν ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα γιὰ τὰ παιδιά ποὺ ἔφεραν στὸν κόσμο, ὁ δάσκαλος γιὰ τοὺς μαθητὰς ποὺ διδάσκει, ὁ ἀξιωματικὸς γιὰ τοὺς στρατιῶτες ποὺ ἐκπαιδεύει, ὁ κυβερνήτης γιὰ τὸ ἔθνος ποὺ κυβερνᾷ, πρὸ παντὸς δὲ ὁ ποιμένας γιὰ τὸ λαὸ ποὺ ποιμαίνει. Σήμερα δυστυχῶς **τέτοια ἀγωνία δὲν ὑπάρχει**.

Δὲν εἶνε σχῆμα λόγου ἀλλὰ πραγματικότης· δὲν εἶμαστε φαντασιόπληκτοι, οὔτε κινδυνολογοῦμε καὶ ἐνσπεύουμε ἀνησυχίες. Ἐγὼ, ποὺ πέρασα τόσα καὶ δοκίμασα τόσες πικρίες, βλέπω ὅτι **τὸ ἔθνος μας κινδυνεύει**. Εἶμαστε ἕνα μικρὸ πλοῖο ποὺ πλέει σ' ἕναν ὠκεανὸ καὶ τώρα τελευταίως τὸ πλήττουν ἄγρια κύματα· εἶμαστε στὸ στόχαστρο. Ἰδίως πρέπει νὰ ἀγωνιοῦμε οἱ ἀκρίτες, ὅσοι κατοικοῦμε στὰ σύνορα καὶ φυλάσσουμε Θερμοπύλες, καὶ μάλιστα ὁ ἐπίσκοπος. Συνεχίζουμε τὴν παράδοσι θυσίας ἡρώων ἐπισκόπων καὶ ἱερέων· τετρακόσοι πενήντα κληρικοὶ ἐσφάγησαν τὴν περίοδο ἐκείνη ποὺ ἐπικράτησαν ἄθεοι καὶ ὕλισταί...

Ἄλλὰ τὸ εἶπαμε· καὶ μόνοι νὰ μείνουμε, θὰ συνεχίσουμε τὸν ἀγῶνα, ὅποιο κι ἂν εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα. Εἶμαστε κ' έμεϊς στὴ Γεθσημανή καὶ ἀγωνιοῦμε, παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ καὶ ἀγω-

νιζόμαστε. Εἶμαστε στὴ Γεθσημανή, καὶ **ἀναμένουμε τὴ σταύρωσι**. Καὶ δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ πατρίδα μας σταυρώθηκε, καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ ἀκουστῆ πάλι· *Ἑλλάδα*, «διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά σου ... καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν σου ἔβαλον κληῖρον» (πρβλ. Ψαλμ. 21,19). Ἄλλοι ζητοῦν τὴ δυτικὴ Μακεδονία, ἄλλοι τὴ Θράκη, ἄλλοι τὰ νησιά μας· ὑπάρχει φόβος νὰ γίνουμε νεκροθάφτες τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ ἔθνος, καὶ στὸ Λευκὸ Πύργο νὰ κυματίσῃ ἡ σημαία τοῦ Κεμάλ.

* * *

Ἄλλ' **ἄς ἐλπίσουμε**, ἀδελφοί μου, –μὴν τελειώνουμε μὲ ἀπελπισία– ὅτι θ' ἀνατείλουν καὶ καλύτερες ἡμέρες. Ὅλοι ἐσεῖς ποὺ πιστεύετε, ἔχετε εὐθύνη· αὐτὰ ποὺ ἀκοῦτε, τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ μὴν τὰ κρύψετε γιὰ τὸν ἑαυτό σας, ἀλλὰ τὰ στόματά σας νὰ γίνουν σάλπιγγες, στὴ γειτονιά σας καὶ παντοῦ· νὰ προσπαθήσουμε **νὰ ἀφυπνίσουμε τὸ λαὸ μας**, νὰ ξυπνήσῃ, καὶ νὰ ἰδοῦμε καλύτερες ἡμέρας.

Ἡ φωνὴ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν ἀκούγεται νὰ ἐλέγχη· ὦ πόλεις πλήρεις αἱμάτων καὶ ἀδικίας καὶ ἐγκλήματος, ὦ λαὸ ποὺ εἶσαι ἔνοχος τοῦ ἐγκλήματος τῆς **βλασφημίας!**... Καὶ μία ἀκόμη βλαστήμια νὰ ἀκουγόταν, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνησυχοῦμε· πόσο μᾶλλον τώρα, ποὺ οἱ βλαστήμιες πλημμύρισαν τὸν τόπο! Καὶ δυστυχῶς κανεὶς δὲν ἀγωνιᾷ γιὰ τὴν ἀναμενόμενη ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Ποιὸς παρακαλεῖ γιὰ νὰ ρυθθοῦμε «ἐκ τῆς ἐπικειμένης δικαίας αὐτοῦ ἀπειλής» (λιπὴ· ἀρτοκλ.) ποὺ κρέμεται πάνω μας; Ποιὸς διαμαρτύρεται καὶ ἀντιδρᾷ κατὰ τοῦ κακοῦ; Ἀκοῦνε νὰ βλαστημᾷ κάποιος, καὶ δὲν σηκώνεται ἕνα χέρι νὰ ραπίσῃ τὸν βλάστημο. Ποιούς νὰ κλάψουμε, αὐτοὺς ποὺ δὲν πατοῦν στὴν ἐκκλησία, ἢ αὐτοὺς ποὺ ἔρχονται ἀλλὰ εἶνε ἀδιάφοροι καὶ δὲν ἔχουν μέσα τους αἰσθήματα;

Μία μπάλλα τοὺς συγκινεῖ, μιά γυναίκα τοὺς συγκινεῖ, τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα τοὺς συγκινοῦν, ἀλλὰ δὲν τοὺς συγκινεῖ ὁ Ἐσταυρωμένος. Δὲν ὑπάρχει μέσα μας ἡ **ἱερὴ ἀγανάκτησι** ποὺ ὑπῆρχε στὰ στήθη ἑνὸς Χρυσοστόμου, στὰ στήθη τῶν προγόνων μας, στὰ στήθη τοῦ Μακρυγιάννη ὁ ὁποῖος ἔλεγε «Πεθαίνω γιὰ τὴν πίστι, πεθαίνω γιὰ τὸ Θεό». Γι' αὐτὸ συνεχῶς συρρικνούμεθα καὶ λιγοστεύουμε. Εἶμαστε ψευτοχριστιανοί.

Νὰ παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ γίνῃ ἴλεως, νὰ ποῦμε ἀπ' τὰ βάθη μας ἕνα «Κύριε, ἐλέησον»· νὰ μᾶς λυπηθῆ, καὶ διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ὄλων τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν νὰ ἐλεήσῃ πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**